

A Társaság

Belitska Sándor vezérőrnagy,
a cs. és kir. keleti hadsereg vezérkari főnöke Odesszában.

Holzer
cs. és kir. udvari és kamarai oxállító
divatháza
Budapest, IV., Kossuth Lajos-u. 9.

Külföldi parfümök

Ajánlok **LEGFINOMABB PARFÜMÖKET** dekánként:
 Coeur de Jeanette, Chevalier d'Orsay, Quelques fleurs
 Ambra Antique, Batschari, Lorigan 12.— K. Rózsa bonafide,
 Hygiea Chypre, Thule, Vademeum, Serenissima, Kairó,
 mákvirág, Ibolya, Ideal, Khasana, Isola bella, Lorna,
 Buvardja, Orgona, Gyöngyvirág, Akacia, Orchidea parfümöt
 7.— K-ért dekánként utánvétet. — Gyártelep: **HYVARJON**
 & **COMP.** Egyedüli szétküldési hely **GROSS ANTAL**
 kivitelű háza **Budapest, VIII., József-körút 23. szám.**

Old American

Különlegességek őszi és téli egyszerű kalapokban

Budapest, Belváros

Telefon: 169—97.

IV., Egyetem-utca 3. sz.

„TANNIBETUL“

Ha haját korai kihullástól vagy megöszüléstől meg akarja védeni, úgy használjon **TANNIBETUL** haj- és fejbőrpoló szerit. — Száraz, vékonyzálu hajnak használjon **ZSIROS „TANNIBETUL“-t.** Zsíros hajnak és erős bőrhámlású fejbőrnek használjon **SZÁRAZ „TANNIBETUL“-t.**

Ára darabonként K 10.

Kapható minden gyógyszerárban, drogeriában és illatszertárban. — **6 üveg vételnél bérmentesen szállítok.** — Egyedüli készítője:

DANKOVSKY ISTVÁN ILLATSZERGYÁR
 és kozmetikai cikkek gyára
BUDAPEST, V., ERZSÉBET-TÉR 19.

Ifj. Gonda Béla:
FIATAL LÁNY OTTHON.
 Ára füzve 6.— kor., diszkötésben 10.— kor.
FIUK KÖNYVE.
 Ára 6.— kor., portó 45 fill.
 Megrendelhető a szerzőnél: I., Budafoki-ut 22.

Levélpapírt, borítékot legfinomabb bélelt kivitelben szállít

FRÖHLICH ÉS FELDMANN

Budapest,

VII., Kertész-utca 43. sz.

LITTKÉ

Casino
 for England
 Cremant Rosé
 Sport

HUT-SALON **PONGRÁCZ MARGIT** NŐI-KALAPOK

TELEFON: 68—43.

TÜRR-ISTVÁN-U. 8.

CORSO MOZI

Budapest, IV., Váci-utca

A magyar kinematográfia mesterművei kerülnek állandóan bemutatásra. — Minden héten szenzációs új műsor.

Rz előadások pontosan 5, 7 és 9 órakor kezdődnek. -----

GYÓGYFÜRDŐK ÉS GYÓGYINTÉZETEK R.-T. VEZÉRIGAZGATÓ: DR. LAKATOS VIKTOR ABBÁZIAI SZANATÓRIUMAI

dást javolja, már most jegyeztessék elő magukat **október, november és december** hónapokra is, mert **szobák csak a jelentkezés sorrendjében kaphatók.** — A budapesti központi iroda szerzi be a szükséges katonai utazási engedélyeket. — **Kifogástalan élelmezés.** — Mindennemű felvilágosítással készséggel szolgál a részvénytársaság budapesti központi irodája V., Vilmos császár-út 36 (a Lipótvárosi Takarékpénztár bankpalotájában). **Telefonszám 113—15.**

ORBÁN FIVÉREK

Drogéria. — Higienikus készülékek. — Fényképészeti cikkek.
 Budapest, IV., Veress Pálné-utca 10. sz. (Irányi-utca sarok.)

A Társaság

SZÉPIRODALMI ÉS KRITIKAI HETILAP

A PARK-KLUB, AZ URI-KLUB, A GOLF-KLUB, A MAGYAR UNIO-KLUB ÉS A POZSONYI URI-KLUB HIVATALOS LAPJA.

FŐSZERKESZTŐ: DOBAY ISTVÁN DR.

V. évf.
37-ik szám

SZERKESZTŐSÉG ÉS KIADÓHIVATAL: BUDAPEST, REÁLTANODA-U. 18. TELEFON: JÓZSEF 25-11.

Budapest,

Előfizetési árak: egy évre 60 K, félévre 30 K, negyedévre 15 K, Egyes szám ára 1 K 20 fill. 1918. szeptember 15

A 3-as huszárok ebédje a lefegyverezés napján Odesszában a Deribasovszkaja-kioszkban. Balról jobbra: Gilio kapitány, Strasser főhadnagy, Kovács hadnagy, Werter zászlós, Szacs vay hadnagy, Koltay csendőrfőhadnagy, Steiner Pál hadnagy, Édes Jenő kapitány.

Tatár kán-palota Krim félszigeten, Bakcsi-Sarrájban.

Egy szerelmes ifju története.

Irta Ujhelyi Nándor.

Regény.

Egyszerre érezte, hogy örül, maga sem tudta eleinte, miért, végül csodálkozva felfedezte, hogy örömeinek oka az, hogy megismerkedett Erzsébettel. Erzsébettel sokszor találkozott, midőn vagy Lillát csónakáztatta, vagy a Balatonon uszott, amint a tanyájuk menti erdőcskében járt egyedül, vagy Lillával. Erzsébet mindig szép volt, mindig egyedül bolyongott az erdőben, csolnakán a tavon, vagy uszva a tóban és soha sem látszott tudomásul venni sem a magányos, sem a Lillás Bulcsut. Bizonyára tudott róla mindent, hisz az apja földjén lakott és Bulcsu barátaival már többször csodálkozott és méltatlankodott, hogy Káposztás uramat leánya nem kíséri el sohasem, ha hozzájuk jön.

Bulcsu barátait a sátor körül uszónadrág-öltözékben találta. Aranyásó pipálva ügyelt fel egy nagy, pazar illatokat kiárasztó serpenyőre, mi a szabad tűzhelyen gőzölgött és hallgatta Kámzsa felolvasását, ki ezuttal nem saját verseit olvasta fel, de ifjabb és idősebb Weller Sámuel urak mondásait szedegette ki a Pickvick Papersből, mint a mazsolákat a kalácsból. Aranyásó harsányan kacagott a két kitűnő humorista bölcsességein és észrevételein. Karmazsin kissé még vizesen, szemét egy nagy kalappal árnyékolva, festett egy parasztleányt, ki kényeskedő pózban ült a földön és álhatatosan nézett egy vadvirágcsokrot és csak néha pislantott lopva Karmazsin hatalmas, indián-szinűre lesült karjaira és mellkasára.

Midőn Bulcsu lélekszakadva rohant ki a vízből, barátaink bámulva néztek rá. Minden munka abba maradt, Karmazsin letette ecsetjét, Kámzsa a két Samot, Aranyásó a röhögést, a parasztleány pedig vihogva kerekét oldott. Bulcsu elő-

vett egy lepedőt és törülközni kezdett, mi mutatta a dolog sürgős, példátlanul sürgős voltát. Szakgatott mondatokban elmondta az esetet barátainknak, Lilla fuldoklását, Erzsébet hős megjelenését. Barátaink lelkendezve, bámulva és elragadtatva hallgatták a dolgot. Aranyásó megszólalt:

— Herkulesre! nagyszerű nő. Goddam! Ilyen nőt csak egyet ismertem, akitől emlékül őrzöm azt a darabka bőrt, mire egy nefelejts van tetoválva. A saját bőre, fiuk, ezzel ajándékozott meg, egy darabkával a saját bőréből. Jelzem, a nefelejts már előbb rá volt tetoválva. Elmondom az egész dolgot, úgy történt... Itt Bulcsu közbevágtott:

— Most nem Aranyásó, rohank meg nézni Lillát, tegyetek el valamit az ebédből számomra, — tette hozzá elővigyázatosan. Bulcsu már kapkodta fel a ruháit és arra gondolt, hogy ha siet, talán még

Erzsébetet is ott találja Lillával. Hirtelen érezte, hogy ez ostobaság, mi köze neki Erzsébethez, mikor a drága, kicsiny Lilláért aggódik?

Miután elrohant, az ottmaradt sátorlakók csevegni kezdtek az eseményről. Miután teljes szívből kiörvendték magukat a kis Lilla megmenekülésén, Erzsébetről kezdtek beszélni és ekkor Kámzsa megjegyezte végül:

— Nem vettétek észre, hogy Bulcsu minő elragadtatott hangon említette Erzsébetet? Fiuk, észrevette, hogy minő szép volt! Már pedig, ha Bulcsu ilyenkor és általában is Lilla mellett észrevesz egy másik nőt, az nagy dolog. És Bulcsu nagyon is észrevette Erzsébet szépségét. Én intuitív lélek vagyok és mint költő értek az ilyesmihez, itt még regényes és komplikált dolgok fognak történni, meglássátok! Minő nagyszerű téma: egy leány megmenti egy másik leány életét, de ezzel egyszersmind el is veszi tőle egy férfi szerelmét. Milyen szerencséje van Bulcsunak. Lilla meg akar ful-

Hercegi kastély Krim félszigetén, Alupkában.

ladni és ő megismerkedik ezzel az Erzsébettel. Nekem tetszik a dolog. Nagyon tetszik.

16. FEJEZET,

(amelynek végén az fog megtörténni, amiről Bulcsu az elején ábrándozik és kiderül újra, hogy nagy kerítő a természet.)

Vagy két héttel azután, hogy Lillát megmentette Erzsébet, Bulcsu egy isteni és különös estén egyedül hevert Buffalo Bill sátora előtt. Merengve nézte a végtelen mennyboltot és szomorú volt nagyon. Az este szinte végzetesen szép volt, nyári est, mely már az éjszaka praeludiuma volt. A csend illatos volt és szinte tapintható, mint egy nagyon könnyű, bársonysima fátyol. Néha néha áttetszett rajta az élet egy és más neszezése: egy távoli vonat zakatolása, egy Balatonon menő csolnak evezőinek csapkodása, töredezt emberi hangok a tóról, egy közeli kis nádas sásának halk suttogása és a víz szemérmes mormolása, — mintha csak a föld és a tó titkokat mondanának el egymásnak. A fiatal ember az eget nézte, a töméntelen csillagokat és ha egy fiatal ember az égboltra mereng fel nyári éjszakán, akkor kilódul agya a végtelenbe és káprázva pillantja meg a csillagok fénylő lámpácskái mögött a sötét kietlen, űrjítő űrjét az ismeretlennek és a halálnak és átérzi önnön életének bánatát és sorsát és kicsinységét és ekkor szorongva és reménykedve igyekszik egy valóságos, avagy elképzelt nőre gondolni, jól tudva, hogy az emberi érzések közül még a szerelem tudja legjobban mimelni a halhatatlant és végnélkülit.

Bulcsu Lillára akart gondolni, de gondolatai semmitmondók és akaratosak voltak. Lilla nagyon csöpp kis teremtés volt erre, Lilla alakja gyámoltalanul és pityergőn hatott a mindenségben, mint egy ostoba kis angyal, aki kívül maradt a mennyországon, véletlenül és ügyefogyottan keresgéli a bejáratot, Lilla — úgy érezte Bulcsu — nemcsak uszni, de repülni sem tud, Lilla lelkén nincsenek segítőhólyagok, mint karcsu derekán, Lilla egy szép, ragyogó, kis bogár, mely él a maga őserdejében a virágszálak között. Bulcsunak annyi mindenféle kicsinylő, szánó gondolat jutott eszébe Lilláról, hogy szégyelni kezdte magát: hiszen ő szereti Lillát, Lilla szereti őt. És Bulcsunak eszébe jutott Erzsébet. Nem is eszébe jutott, de diadalmasan újra előlépett szívében Erzsébet, ki lassan, lassan, szinte észrevétlenül ur lett gondolatai felett az elmúlt napokban. Bulcsunak most már nem jutott eszébe mindig és mindenről Lilla, sőt Lilláról is sokszor jutott eszébe — Erzsébet. Most is Bulcsu egyszerre Erzsébetre kezdett gondolni és rögtön úgy érezte magát, olyan biztosan, pompásan, mint az uton bandukoló, ki rátér a céljához vezető utra. Bulcsu arra gondolt, minő imádandó volna ma-

Livádia, a meggyilkolt cár krími kastélya.

gához ölelni Erzsébetet és megcsókolni erős, kéjes és dölyfös száját, mely forró lehet, dacos és vonagló. Ez volt az az utolsó eredmény, melyben Bulcsu ábrándjai összesűrűsödtek. Alig tudott ő valamit Erzsébetéről. Tudta, hogy kicsoda és micsoda. Tudta, hogy más, egészen más, mint a többi nők, akiket eddig ismert és úgy érezte, különb is. Látta, hogy szép, valahogy egyszerre klasszikusan és makrancosan szép, erős, vad szépség, pompás és megdöbbentő vadvirág Erzsébet, ki meleg és termékeny és ősi mint a föld, kinek testlelkét keresztüljárta a levegő, a tó; az egész természet, úgy tetszett Bulcsunak, mintha csupán az ő szépségének lett volna a háttere. Az ő fehérruhás magas alakját ragyogta a napfény, az ő csolnakát himbálta a tó, az ő vitorláját röpitette a szél, őt szerette, szolgálta, emelte a természet, mely ruganyossá, kecsessé tette alakját, barnára sütötte imádandó vállait, melynek továbból kiemelkedett mámorosan és erősen mint egy vad, balatoni Afrodite.

Bulcsu előtt a távolság, ismeretlenség fátylaiba volt burkolva Erzsébet. Ő maga sem tudta, de így volt: már teljesen ismerte Lillát. Ismerte minden mosolyát, bánatát, vágyát, gondját ennek a kis teremtsének, ismerte szája tapadását, ujjai simulását, ismerte mint kacag és mereng és epekedik szeme és szája és teste és lelke. És bár Bulcsu még nem érezte ezt öntudatosan, de már unta ezt. Férfi volt, egy ifju ember, ki abban az illúzióban élt, hogy kielégíti őt mindaz a garmada illatocska, báj, szalag, derű, melegség, puha szeretet, omlós kéj, mi Lilla lényét alkotta. És ez természetesen nem volt igaz és mert éppen akkor került utjába Erzsébet, az új, a más, a különös, midőn már, ha öntudatlanul is, kezdett betelni, megkezdődött lelkében az összehasonlítás, az ábrándozás és távolból, ifjan és hirtelen megszerette. Nem is megszerette, mert

Elegáns
szőrme

Elkán Gyula szücs
szőrme-nagyáruházában
Károly király-ut 19. sz.

.. Péterffy Anna és Péterffy Erzsébet ..
táncintézteiben, IV., Váci-utca 5. (Türr István-utca sarkok) és IV., Váci-utca 11/b., szeptember hó első napjaiban
új tánc- és torna-oktatás veszi kezdetét.
Gyermek és felnőtt csoportok. Magánóra a nap bármely szakában. — Beiratkozás naponta délelőtt 9-től 1 óráig, délután 4-től 8 óráig.

Vízi nimfát ábrázoló bronzszobor Livádia mellett a Fekete-tenger partján.

hisz Bulcsu még egyre és biztosan, gyöngéden szerette Lillát, de vágyta, sóvárogta Erzsébetet, mint ahogy a természetet, vagy valaminő nagy kinyilatkoztatást lehet csak, mint egy nőt, kiről érzi a férfi, hogy csókja elhervadhatatlan és erős lesz az emlékezetében, minek ereje és zamata soha sem fog elporladni a szétmállott csókok közös sirjában.

Bulcsu, mióta az uszodában szárazra vitték a kis Lillát, nem beszélt semmit Erzsébettel. Sokszor látta tavon, erdőben egyaránt, köszöntötte komolyan, Erzsébet merőn nézett rá mindig és komolyan, de nem kedvesség nélkül köszöntötte vissza. Soha sem szólította meg és Bulcsu — maga sem tudta bizonyos okát adni — nem szólt hozzá. A derék Bulcsu szinte kerülte ezt a lányt, azonban szeme folyton kereste és epedte és ahogy a találkozásnál, szinte öntudatlanul körülölelte a lány arcát és alakját, abból Erzsébet bizonyára egyet és mást megsejtett. Ma különös alkalom adódott a számára: Káposztás uram meghívta barátainkat nagy vacsorára és felajánlotta, hogy átenged a sátor őrzésére egy nagy bérest, hogy mindannyian eljöhessenek. Ekkor azonban Bulcsu általános csodálkozásra kijelentette barátai előtt, hogy ő nem megy el, a béres felesleges, őrizni fogja tanyájukat, míg megérkeznek. Kámzsa különösmód rázta a fejét, a dolog furcsa volt előtte, de jobban vizsgálva az ügyet, érezte, hogy az, hogy Bulcsu nem megy el, jelentős, hogy ez is csak azt mutatja, hogy Bulcsu lelkében egyre történik, bonyolódik, fejlődik valami Erzsébet körül.

Valóban, Bulcsu — kit lelke mélyén bántott, elkeserített, hogy Erzsébet nem szólítja meg, hogy Erzsébet arcán, ha találkoznak, nem jelenik meg a közeledést felhívó kifejezés — fura dacból, kesernyés tartózkodásból határozta el, hogy nem megy el Káposztás uram vacsorájára, nem fog — mint ő gondolta —

visszaélni, egy ilyen alkalommal, hogy közeledhessék Erzsébethez. Pedig Bulcsu nem tudhatta, hogy Erzsébet vette rá apját, hogy hívja meg őket, nem is sejtette, hogy így akart Erzsébet vele érintkezni, nem is gondolhatta, hogy mennyire vágyott Erzsébet arra, hogy vele beszélgethessen és egymáshoz közeledjenek. Hogy ő nem akart közeledni, ő nem merete fura és meleg szeméremből Bulcsut megszólítani. Hiszen tudta, hogy a Bulcsu nevű fiatalember a Lilla nevű nap bolygója és sokkal dölyfösebb, önbecsülőbb volt, semhogy egy más nő és főleg egy ilyen kis teremtés szerelméhez közeledni tudott volna. Hiszen Erzsébet volt az, kinek már eleinte nagyon tetszettek barátaink, kik a sátort lakták és nem törődtek az emberekkel, a konvenciókkal. És ezek közül is legjobban tetszett neki Bulcsu, mert messziről ő tette rá a legférfiasabb, legkevésbé komédiás benyomást. Erzsébet volt az, ki már az első hetekben, megtudva, hogy

Bulcsu tulajdonképpen írásművek, regényformába öntött hazugságok és képzelgések készítésével foglalkozik, meghozatta Bulcsu egyetlen művét, elolvasta, tetszett neki valahogy, sőt újra elolvasta és egészen tetszett neki. Nem is éppen a könyv, hiszen Erzsébet nem volt olvasó ember tulajdonkép, de a könyv lapjai mögött meghuzódó ember. Tetszett neki az a merész energia, fiatal nekivágás, természetes lendület és egyszerű és szilárd bizakodás, minő csak az igazán jó és erős fiatal férfiak tulajdonsága lehet — miket kiértett a könyvből. És azonfelül és főleg tetszett neki ama vizi-jelenet óta Bulcsu. Izmos karjai, kemény vállai, az egész fiatal férfiember külseje és ösztönös hiuságát felzaklatta, sértette, hogy ez a fiatalember egy olyan kis bábot, gyámoltalan, cukorból való macskát szeret, mint aminőnek ő Lillát látta, ki komikusan szánalmas benyomást tett rá hólyagaival, szipakolásával, ájulozásaival.

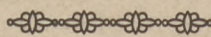
Bulcsu hevert a fűvön és nézte a mennyboltot, ezt a kifürkészhetetlen szemfödélét az emberiségnek és Erzsébetéről álmódzott. Ha egy vérmes és fantáziával jócskán bíró huszonöt éves ifju nekifog az ábrándzásnak meleg juliusi éjen egy leányról, ki az ismeretlen ragyogó leplébe van burkolva, de akit egyszer szemtől-szemben látott ragyogó napfényben, víztől csillogón tapadó fehér fürdőköntösben — annak az ábrándnak sorsa könnyen lehet az, hogy vízióvá válik. Ime Bulcsu is, hogy révedezve merengett Erzsébeten, egyszerre egy fehérruhás alakot pillantott meg, ki megállt előtte a fűvön, lábainál és komolyan, különösen mosolyogva nézi őt. Kalap nélkül volt, sűrű fekete haja sötéten és kissé rendetlenül borult fejére, szemei csillogtak, fehér tapadó ruhája világított az éj csillagfényű, gyengéd holdsütésű homályában.

Az alak nem szólt semmit, Bulcsu első pillanatban nem is tudta, hogy szangvinikus képzelgése elevene-

Kiszél József Éttermei • Budapest

József-körút 56.

TELEFON: JÓZSEF 38-87.

Alsó-Margitsziget

TELEFON 119-62.

dett-e meg egy villanásnyi időre, vagy tényleg Erzsébet áll ott? Hisz az utóbbi mindenesetre valószínűtlen lehetett. Hogy kerülhetett ide esti tíz óra felé Erzsébet, kinek most otthon kellett lennie apja vendégeinél. Mind ez talányos lehetett, míg csak Erzsébet mély és meleg hangja csendesen, mintha óvakodna megzavarni a csendet, megszólalt:

— Jó estét. Ha zavarom, küldjön el, ha nem, nézzük együtt az eget egy kis ideig.

Bulcsu mint egy gummilabda felugrott és zavartan, de semmit sem leplezett örömmel fogta meg Erzsébet feléje nyújtott kezét. Érezte az ujjak forró és tapadó megszorítását és nem engedte el a nem kicsiny, de szép, barna kezét, míg válaszolta:

— Nagyon örülök, nagyon. Váratlan és kedves. Egyedül vagyok, őrzöm sátorunkat és nézem az eget, melyet úgy érzem, mintha nekem kellene őriznem. Foglaljon helyet, azaz, bocsánat nincs székünk, de kihozok egy pokrócot. Egy kis ideig még nem engedte el Erzsébet kezét, ki nem is akarta kivonni. Egy-két pillanatnyi csend volt, érezték egymás ujjain keresztül egymás szívének lüktetését. Végre Bulcsu elengedve a kezét, besietett a sátorba és kihozott egy takarót, Erzsébet leült, Bulcsu is kis távolságra mellé.

Erzsébet megkérdezte tőle:

— Ha unatkozott, miért maradt itt? Ma apám meghívta önöket és ön nem jött el. Hiszen a szolgálk őrízte volna a sátort. Miért nem jött el? Ön kerül engem. Miért kerül? Megbántottam? Azzal, amit multkor mondtam?

Bulcsu csodálkozva nézett a leányra és kérdő, kissé neheztelő hangon felelt:

— Megbántott? de mivel? Én kerülöm? De hisz maga most, mikor minket, engem is, meghívott az apja, nincs otthon. Maga kerül engem. De miért?

Erzsébet csendes hangon felelte:

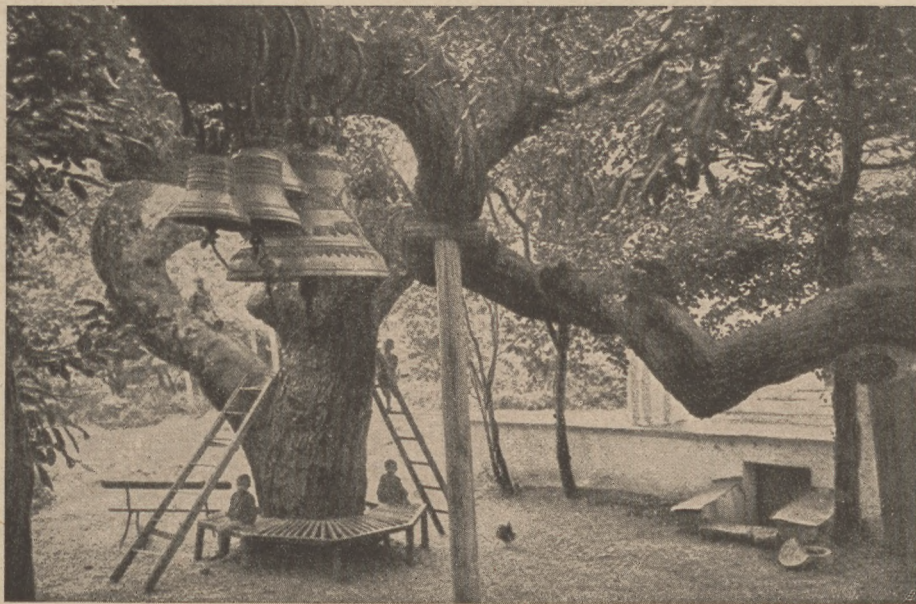
Napnyugta a Fekete-tenger partján, Jáltában.

— Hazulról jövök.

Bulcsu persze az örömtől felcsillant, meleg és hatalmas örömet érzett, mindent pompásnak, imádandónak látott. Mindent és ez a minden Erzsébet volt. Erzsébet meghódolt, Erzsébet eljött hazulról, eljött ő hozzá, eljött, mert ő nem jött el, Erzsébet felkereste őt, Erzsébet nem kerüli őt, Erzsébet... — gondolta Bulcsu. Az egyetlen »hazulról jövök« mondatocskán keresztül Bulcsu mint egy hirtelen támadt hasadékon át bepillant-hatott Erzsébet szép, különös, zárkózott lelkébe és ez a bepillantás — úgy érezte — ránézve elragadó eredménnyel járt. Hol is volt e pillanatban Lilla? Ezt a kedves kis teremtest kifujta, kiröpítette Bulcsu lelkéből ez a szó. Hirtelen nem szerette volna? Egyszerre semmivé vált volna számára az, akivel folyton és egyre foglalkozott mindig és mindenben hónapokon át? Lehetséges, hogy egy férfi lelke egy rövid időközben egyszerre kiürüljön, hogy mint egy kalitkából, melynek ajtaját kinyitják, egyszerre kirepüljön az eddigi szerelem éneklő madara? Így talán nem. De lehet a lélek a sötétségben élő, mignem egy csendes és derűs fény, a hajnal derengése be nem világítja és ekkor ez minden számára, de ime felbukkan a nap és hova tűnik akkor Vénusz, a gyengéd és csillogó hajnali csillag? Sötétbe vész és minden üdv, ragyogás a Napé és Bulcsu imádta a napot, Erzsébetet, és Lilla kitalált egy szerelmet, miről nem tehetett, elvesztett egy szerelmet, miről nem tehetett.

Csend volt. Egy pár pillanatig lehetetlen volt szólniok. Erzsébet érezte, hogy elárulta magát, sőt többet árult el, mint amennyi elárulni valója volt.

(Folytatjuk.)

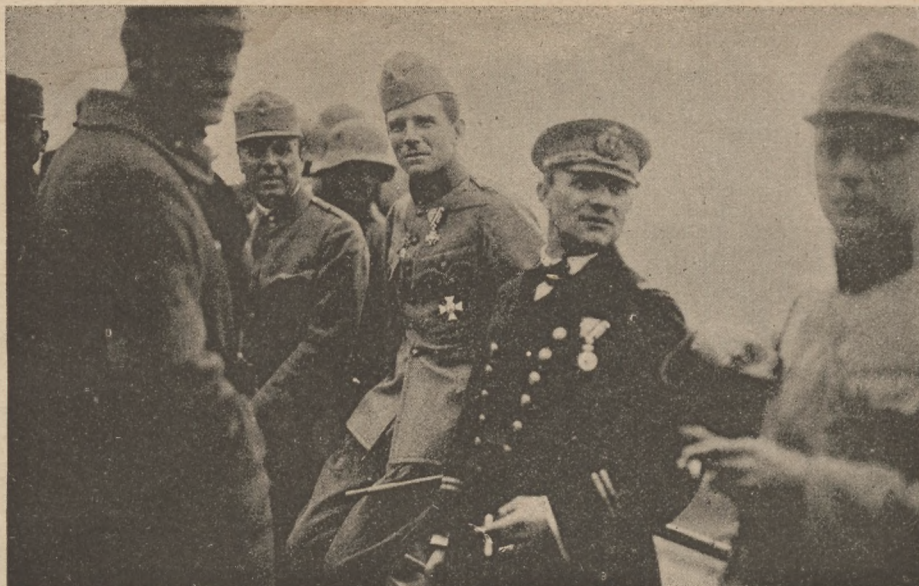
Évszázados fa mint harangláb Krim félszigetén.

Női kalapok

*Lénárt Margit
Budapest*

Telefon: 168-30.

Régi Posta-utca 1.

A Fekete-tengeren: Osztrák és magyar tisztek utban Odesszába.

HIÁBA.

I.

Most befogta a lelkemet az éjjel,
Nem ringat vigan a zongorahang;
Bus a dalom, mint a lélekharang.

Nem érzem meg a rózsailatot,
A szívem hervadó és szomorú,
Mint árva siron fonnyadt koszoru.

Befogta a lelkemet a sötétség,
Süketen hull rám az örökös éj,
Mint halott szem fölé a szemfödél.

II.

És egyre várom még a levelét.
Pedig tudom, hogy nem fog irni többé.
Sóhajban hull a lelkem szerteszét . . .
S mindegyre várom még a levelét.

Várom, mint gyógyulást a nagybeteg.
Mint fényugárt sötét börtönlakó.
Mint hajótörött messze szigetét . . .
Csak várok, várok tőle levelet.

Ha póstás jön, eláll a szívverésem.
Hogy hátha . . . mégis! Tévedtek talán!
A sok más levelet irtózva nézem . . .
Megint más irt. Nem ő irt. Most se. Mégsem.

Megint nem irt. Nem jön már tőle hír.
S tudom, ez eztán már örökre így lesz.
Csak fáj a seb, de nincsen rája ír . . .
És várom, egyre várom még, hogy ír.

ANDORFFY MÁRIA.

A bekecs.

Irta Lakatos László.

A haditudósító a galíciai kisváros utcáin kószált inkább a nőkkal, semmint a háborúval törődve. A háboru örök, viszont egy férfi csak egyszer az életben találkozik egy nővel. Ahány háboru még volt ezen a világon, az mind egyformán rut volt, valahány nő van, az mind különböző módra szép, még a csunyája is az. Ez a haditudósító bölcs ember volt, bölcs és szegény, aki a nőknél sem jutott a bölcseségen túl. Téli bunda helyett bekecset hordott, kívül simabőrűt, belül fekete bárányprémmel béleltet.

Történt pedig egy napon, hogy a bekecs jobb ujján a bélés meghasadt. Három-négy napig úgy járt benne a haditudósító, gondolván, hogy az emberek, akik még egy ember belsejével sem törődnek, nem vetnek ügyet egy bekecs belső bélésére sem. De hogy egy gomb is leszakadt a kis bundáról, a hírlapíró lehajolt a földre, fölvette az utca sarából a gombot és beállított az első szücsmesterhez, akinek műhelye a Ryneken volt. Ott, mikor megmondta, hogy miről van szó, kinevették. Háboruban ők ilyen csekély munkát nem vállalnak. A második szücs arra hivatkozott, hogy neki nincs »officinája«, ő csak kész portékát árul, a harmadik nem köszönt vissza, a negyedik azzal érvelt, hogy a legényét elvitték katonának. A tizedik majd hogy ki nem dobta a boltjából. De éppen ennél a tizediknél, a leggorombábbnál makacsodott meg a haditudósító.

— Az ördögbe is, hát az egész városban nem találok egy embert, aki felvarrjon egy gombot. Miféle disznóság ez!

— Ez nem disznóság és így egyáltalán ne tessék beszélni — felelt a mester, egy őszes kecskeszakállu, kövérhátú ember. — Mi, jobb üzletek, nem érünk rá az ilyesmivel foglalkozni. Ha Ön egy bundát akar vásárolni, jó. De egy gomb, az lappália nekünk.

— Én pedig ki nem megyek a maga boltjából, amíg meg nem mondja, hol és ki varrja fel a kabátom gombját.

Igy jutott el a haditudósító Storchnéhoz. Ez az asszony, akit rekkommendáltak neki, a Fő-utcában lakott egy ház harmadik emeletén, a második udvarban, a

Alapítva 1862.

CUENDET CONSTANT

svájci órás

Budapest, IV., Kigyó-tér 5. szám.

Az órás szakmát felölelő összes zseb-,
nipp-, fali- stb. órák raktára. :: :: ::

KARCSATTÓRÁK. JAVÍTÁSOK. KATONAÓRÁK.

hátsó lépcső mellett. Állítólag foltozó szabóné volt. Műhelye, lakása mindössze egy konyha, amelynek egyetlen ablaka, amolyan magas börtönforma rács a hátsó udvarra szólt. Látszott vagy negyven évesnek és csak annyiban volt nőformája, hogy fejkendő hordott, amely alól néhány fekete zsiros hajcsomó lógott ki. Egyéb-ként olyan arca volt, mint egy csunya, szenvedő férfinek. A műhelyben (egyszersmind lakás is) volt pedig hat gyerek, összesen egy ágy, egy durva konyhaasztal, két szék, egy hokkedli, egy faláda, pár darab rongy és több semmi. Vasaló, posztó, cérna, semmi se látszott, pedig szabóműhely lett volna ez. Három gyereken volt cipő, másik hármon nem, úgy látszik naponta felváltva hordták ezek a sápadt békák, aszerint, kinek volt aznap iskolája, ki pedig elbliccelte. A kőpadlón hemperegtek csikorgó januárban, a két nagyobbik gyerek, mindakétfő fiú, viszont a láda tetején ült és kártyázott, a piszoktól rémesen vastag lapokkal. Az egyik szájában cigarettavég volt és ez minduntalan a padlóra köpdösött. A haditudósító még soha ennyi nyomoruságot egy rakáson nem látott.

Az asszony vállalta a gomb felvarrását, azt is, hogy a bélést összeférceli. Hellyel kínálta a haditudósítót, de az nem mert leülni, állt, még arra is vigyázott, hogy a falhoz ne érjen. A nő varrt, a hírlapíró körülnézett azzal a hideg kíváncsisággal, ami már a mesterségével jár. Kár volt. Ujabb változatait már nem tudta feltegezni ennek a nyomoruságnak. Egyhanguan és reménytelenül unalmas volt ez a szegénység. Az-

után mégis, míg az asszony egy régi, fekete kockacukorkatulyából varrottút kotort ki, a hírlaptudósító felfedezte a falon, az egyetlen ágy felett két, a hitéletre vonatkozó színes papirosképet. Összes értékük lehetett tiz krajcár. Azután még valamit: a spórherd vasrostélya ki volt tolvá, rá egy kopott zöld lábtörlőszőnyeg terítve és békés boldogságban azon aludt egy kandur, kényelmesen és gazdagságban, mintha csak a szultán udvarában hált volna. A tudósító kényelmetlen csiklandozást érzett a szíve körül.

— Ördög vigye őket. Nincs egy párnájuk, de a macskájuknak mégis loptak valahonnan egy szőnyeget. Utálatos, hogy milyen szentimentálisak tudnak lenni a szegények... Az a két kölyök pedig miért kártyázik ott, ahelyett, hogy az anyjának segítene. De miben is segíthetne neki. Az éhezésben. Na hiszen ugyanis...

Az asszony elkészült a dologgal. A hírlapíró boldog volt, hogy szabadulhat ebből a rettenetes konyhából. Azután mégis megkérdezte:

— Van-e sok munkája?

— Nincs, kezit csókolom, most semmitem.

— Na... akkor varrja meg a bekecsem akasztóját is. Nem mintha rongyos volna, de holnap leszakadhat. A másik ujj bélését is megnézheti, hátha akad ott is pár öltés munka.

Az asszony visszaült a hokkedlire, varrt.

— Izé. Aztán mindig ilyen rossz soruk volt maguknak?

— Nem mondhatnám, kezit csókolom. Azelőtt volt két ágyunk és hat székünk, amíg az uram itthon volt.

— Hát most hol van?

— Háboruban.

— Hány éves az ura.

— Öreg ember. Negyvenkilenc.

— És... izé... maguk a háboruban jutottak ennyire?

— Csak a háboruban, nagyságos uram.

A hírlapírónak most a torkát karcolta valami. Azután kivágta:

— Azért nem szabad panaszkodnia. A lengyel

hősi nép, mindig szeretett háboruzni. Lengyelek ugy-e maguk is?

— Szegények vagyunk, uram.

Mindenképpen elkészült a pár öltés. A cinikus hírlapíró már nem maradhatott tovább. Az asszony rásegítette a bekecset. A haditudósító gondolkozott, azután mégis így döntött magában:

— Hiszen ugyanis felszámítom a kiadómnak utiköltésbe. Nem a magaméból adom.

És az asszonynak kezibe nyomott egy husz koronást.

— Nagyságos

uram, de hiszen... Nem tudok visszaadni.

— Jó. Jó. Csak aztán gyertyát ne vegyen belőle az Uristennek. Odafent az égben ugyanis elég világosság van. Ugy látom, nem is maga a szabó, hanem az ura. De azért jól eltanulta az ura mesterségét. Csupa prima öltés.

És már lent volt az utcán. Este megvacsorázott husz koronáért és hogy ne kelljen mindig arra gondolnia, hány hétig éltek volna Storchné és gyermekei az ő mai vacsorájából, ivott is, vastag lengyel pálinkákat, amelyek erősek, de szintelenek és átlátszóak, mint a víz. Am ez se használt. Minden egyes stampedlinél eszébe jutott, hogy ennek az árával — a kiadó fizeti ezt is — szintén a foltozó szabónét kellene segítenie. Éjszaka miattuk nem tudott aludni. Hol azon bosszankodott, hogy az a nagy kamasz fiú — lehet már vagy tizenkét esztendő — miért cigarettázott a konyhában, ahol nem volt még egy szem köles sem, hol azon mérgeskedett, hogy miért adott pénzt az asszonynak. Ki tudja miféle számárságokra költi azt a husz koro-

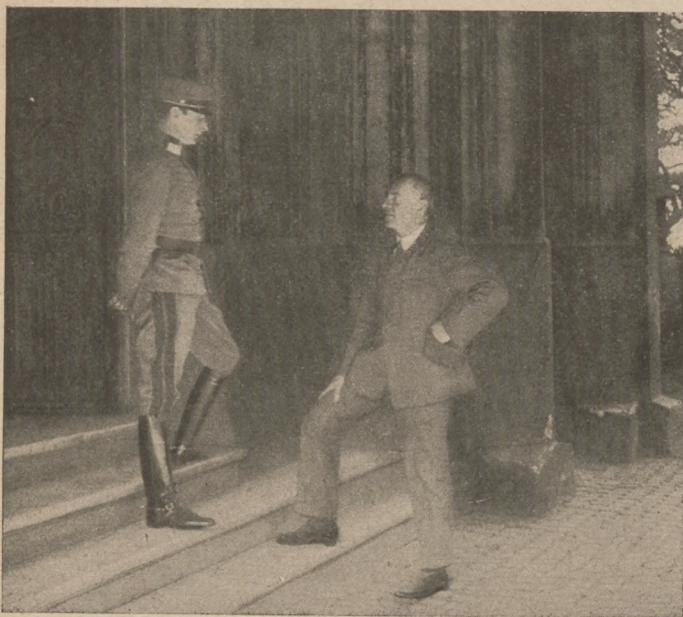
Cípusok a livádiái cári parkban.

nát. A szegények bánnak legrosszabbul a pénzzel. Inkább vett volna nekik ennivalót, olcsót, de sokat, szegény embernek valót. Talán egy óriási sajtot, amin élélhetett volna egy hétig egy egész család... Fetrengett az ágyában. De hát most csak nem mehet fel hozzájuk, most, sötét éjszakában, hogy adjon nekik valamit. Majd holnap reggel és akkor is ügyesen. Az a nő mégsem koldus. A nyomorult munkája után él. Majd... igen, ez lesz a legjobb, majd belehasít a bekecsbe és azt mondja, hogy ez tegnap óta szakadt el, még össze is szidja, hogy miért nem vigyázott jobban tegnap, azután majd megint odaadja a kis bundát, hadd varrja meg a bélését. Most végre tudott elaludni a hirlapíró.

Későn ébredt. Még a száját öblögette, már kereste is a bicskáját, hogy belehasít a bekecsbe. Igen, mindjárt. Előbb ki kell menni a folyosóra, mert az este odaakasztotta a bekecszet a szoba ajtaja elé. Kinyitotta az ajtót és nem találta a bekecszet. A lóndiener semmiről sem akart tudni, a szobalány sem, a gazda pedig a leggorombábban kikért magának mindenféle gyanusítást, az ő szállodája szolid ház, egyébként is utal a nyomtatott cédulára, amely minden szoba falán ki van függesztve és amely szerint »olyan ruhadarabokért, amelyek éjszakára az ajtó elé tétetnek, semmiféle felelőség nem vállalatik«. Ha tetszik, hát pörölhet, de arra már most reggel figyelmezteti, hogy a szoba éjszakára kell másnak, okvetlenül kell egy grófnak, aki Krakóból jön... A rendőrségen kinevették a hirlapírót. Háboru van, ők nem érnek rá kis szállodai tolvajokat nyomozni.

Egy szál kis kabátban utazhatott a haditudósító haza, Magyarországra. A vonaton még egyszer eszébe jutott Storchné. Fázott, didergett, csak mérges gondolatai voltak:

— Az ördögbe is, azért egy-két gombot varrat-hattam volna vele a kis kabátomra is. De hát... Eh, majd hogy még én jószívűsködjem abban a tolvaj városban... Egy-két gombot mégis kellett volna... Még sem szép, hogy így utaztam el minden bucsu nélkül...

von Sandler vezérkari tábornok, az odesszai katonai gazdasági ügyek vezetője.

Az odesszai cs. és kir. katonai kormányzó palotája előtt: Sibelka Henrik huszárszázados egy orosz tábornokkal.

TINTACSÖPP.

Ó néha
A balga
Poéta
Egy dalba
Sirja el,
Amire
A szive
Nem felel.

Fájdalmam
Tiszta gyöngy,
A dalban
Mint a könny
Felremeg,
Szivemen
Csendesen
Lepereg.

Mert igaz:
Irni szép
Versikét
Még vigasz!
Halk rímek
Szép szaván
Enyhül meg
Éjszakám, --

Te lenge
Kurta vers
Könyvembe
Ugy heversz,
Mint a csöpp
Leejtett
Tintacsöpp.

ZILAHY LAJOS.

Rácz Dániel

Női jelöltek, angol kosztüörök és alkalmi toilettek, blousok, pongyolák áruháza és műtermei

Sürgöncim „Roberácz
Telefon: 167-02.

Budapest,
IV., Kegyó-utca 2.

Schlachta László honvédhuszárhadnagy, Belitska vezérkari főnök adjutánsa és Lónyay Sándor huszár főhadnagy, Krausz gyalogsági tábornok adjutánsa.

Ajárás

Utazás Jasiba.

Jasi, 1918. augusztus.

Könnyebb a tevének a tű fokán keresztülbujni, mint magyar embernek manapság Bukarestből Jasiba kijutni. A német politikai ügyosztály bukaresti katonai főnöke nem szívesen ad engedelmet a Moldvába való utazásra.

— A békét még nem ratifikáltuk, Moldvát még egyelőre ellenséges területnek kell tekintenünk. Nem tartom tanácsosnak az odautazást. Ám, ha a román kormánytól megszerzi az engedelmet . . . — jelentette ki hivatalos szárazsággal a kapitány.

Arion külügyminiszter és Marghiloman miniszterelnök meleg ajánlatára a belügyminiszteriumban három óra alatt elkészült a fontos utazási okmány. A nevezetes írás szövege a következő:

No. 13434. Data
 Datum 18. VIII. 1918.

Un dus Moldova Permis — Ausweis
si inapoi

Nume
Name Dr. Stefan v. Dobay

Profesinnea
Beruf Comisar Guvernamental

Locuinta
Wohnung Budapesta Semmelweisg. 17.

este autorizata a merge in teritoriul ocupat, hat die Genehmigung, sich ins besetzte si Presedintia Consiliului de Ministri roaga Gebiet zu begeben. Das Präsidium des autoritatile imperjare de a-i inlesni calatoria Ministerrats bittet die Kaiserlichen Behör-

pana la Moldova si inapoi Bukaresti. den, die Fahrt bis die Moldova und zurück nach Bukarest zu erleichtern.

Román pecsét
Fénykép

Presedintele Consiliului de Ministri
Der Ministerpräsident

A. Falcoinau,

Secretár Generál Delegat al Ministerului de Interne.
Német pecsét. — Pass Centrale Bukarest.

Berechtigigt zur einmaligen Aus- und Einreise.

Olvashatlan aláírás.
Hauptmann.

Az utazás még biztosabbá tétele végett osztrák-magyar meghatalmazottunktól Nyílt parancsot is kaptam, a két okmánnyal aztán nyugodtan nekivághattam a kalandos utnak. Éreztem, de figyelmeztettek is rá, hogy merész gondolat román ellenségeinket fészékükben fölkeresni. Nem mintha életveszedelemmel járna a dolog, de még Jasiban székel az entente összes követsége, a jasi hangulat legalább is nincs mellettünk, tulságos barátságos fogadtatásra ne számítsak.

Néhány jó barátot azonban már találok Jasiban. Dristoreanu Constantin, Bukarest polgármestere megígérte, hogy személyesen gondoskodik Jasiban lakásomról s autóval elem jön a pályaudvarra. Tekintettel arra, hogy Románia tulsufolt fiók-fővárosában minden hely állandóan el van foglalva, nagyobb jótéteményről egyelőre nem is álmodhattam.

Darvari Alexandru képviselő kilátásba helyezte, hogy végighallgathatom a parlament rendkívül izgalmasnak ígérkező vitáit s a szereplő nagyságoknak is be fog mutatni. Arion külügyminiszter és Marghiloman miniszterelnök legmesszebbmenő jóakaraturól biztosítottak, minden okom meg volt tehát, hogy izgatott érdeklődéssel siessék a történelmi nevezetességű román városba.

Krausz gyalogsági tábornok odesszai palotájának fogadótermében. Jobbról balra: Rohonczy Imre csendőrszázados, csepeli Weisz Alfons tüzérfőhadnagy, Schlachta László huszárhadnagy, Lónyay Sándor huszár főhadnagy és egy civil.

A június 6-iki kievi arzenál-robbanás.

Hálókocsimról hivatalosan gondoskodtak, irásaim rendben voltak, nyugodtan kelhettem utra. Ezzel a vonattal indul a legtöbb román képviselő is. A most megnyíló ülészak alatt tárgyalják a Bratianu-kormány tagjainak vád alá helyezését s a béke ratifikálásáról szóló törvényjavaslatot is.

Szerencsém volt: hálókocsitársam igen érdekes ember, *Theodorescu*, az ilfovi kerület képviselője s a legelterjedtebb román lap, a *Lumina* szerkesztője. Persze, hogy megismerkedtünk, s este elalvás előtt és reggel felkelés után sokat beszélgettünk az aktuális román kérdésekről. Pompás előtanulmány volt ez jasi-i tartózkodásom idejére. A szövevényes román politika sok rejtett szögletébe bevilágított ez a nyílt eszű, okos ember. Az étkezőkocsiban Galacha utazó román huszárkapitánnyal kerültem össze. Bámultam, milyen bátran és őszintén beszélt Románia katonai helyzetéről. Nevetségesnek és botornak jelentette ki a háborus pártnak meggondolatlan viselkedését s csak a végleges és becsületes békétől várja Románia megmentését.

A német kalauz hatalmas borralvaló ellenében mindenről gondoskodik s biztosít, hogy *Marasestiben* az elfoglalt és el nem foglalt Románia közötti határállomáson nem kell a hálókocsiból kiszállnom s az *Ausweis*-t és a Nyílt parancsot a kocsiban fogják átvizsgálni. Így is történt, minden kitűnő rendben ment s a táviratokat, melyeket még katonai meghatalmazottunknál arra az esetre szövegeztünk meg, ha akár a németek, akár a románok kellemetlenkednének utközben, nem kellett igénybe vennem.

Másnap reggel egész más vidékre ébredtem. Az egyhanguan zöld, végtelen kukoricatáblák helyett fekete-sárga napraforgó-tenger mosolygott felém. A román paraszt élelmes üzletember. Az olajnak, amit a napraforgóból présel, nagyobb az ára a

gabonánál is. Ha nem is lesz mit ennie az országnak, — földolog az üzlet!

Pascaniba reggel kilenckor érünk. Tipikusan román világ tárul itt már elénk. Az első hely évek óta, ahol nem látni német katonát. Ez jutott elsősorban eszembe. A jasi-i reggeli lapokat kapkodják a vonat utasai, a lepedőnagyságu román lapok hasábjain sűrűn tarkállik a fehérség. A cenzura keze, úgy látszik, itt sem rest. A béke-párt és a háborus uszítók végső összecsapása előtt sok veszedelmes szóra kell most vigyáznia a hatóságnak. Az árak merész lendülettel ugranak ezen az első nagyobb ellenséges román állomáson a magasba. Az étkezőkocsit már lecsatolták, az állomás éttermében kell hirtelen meginnom, csak úgy állva, piszkos színű tejeskávémat, melyért egy darab kukoricás kenyérral nem szégyel négy leit elkérni egy fekete szemöldökű pincérkisasszony. Csunya népség tolong körülöttem. Szinte jól

esik egy-egy napbarnított egészséges, bocskoros parasztot is látnom a sok sötét-kinézésű ellenszenves alak között.

A vonat másfél óras késéssel dél felé érkezik *Jasiba*. Keresem *Dristoreanu* képviselőt, ígérte, hogy autóval elem jön, sajnos, nem látom sehol. Most hát hajszoljunk fel egy kocsit! Energikus fellépéssel, egy rendőrtisztviselő segítségével sikerül kocsit szereznem, mellyel elhajtatok a városba, — az ellenséggel teli ismeretlen *Jasiba*. Sorra járom a szállodákat, keresem a nevemre rendelt szobát, — mindenütt gúnyos mosollyal utasítanak el:

— Még egy rongyos padlásszobát sem talál az egész városban.

Szépen vagyunk! A kocsit addig nem bocsátom el, míg valami zugot nem szerzek éjszakára. Kutassuk fel tehát *Dristoreanu* barátunkat. Ő vállalkozott elhelyezésemre, ha megfeledezett róla, szaladgáljon most

A nemzetközi tengerészbizottság Sebasztopolban.

velem. A képviselők részére a papi szeminárium épületét rendezték be penziószerűleg. A tantermekben deszkafallal elkülönített hálófülkéket építettek, s így laknak közel két éve a román parlament tagjai. Közös konyhát tartanak s teszik lehetővé a drága városban a megélhetést.

Dristoreanu képviselő nagy sajnálkozással konstatálja, hogy az érkezésemet jelző távirat nem érkezett meg, lakásomról tehát csak most fog gondoskodni. Ajánló sorokat ad a prefethez és a városparancsnokhoz, akiktől megnyugtató választ kapok. Este tíz órára üresedik meg szobám a *Continental*-szállóban. Podgyászomat a portáshoz adom s a város megtekintésére indulok. Egy nagyobb tér, a *Piaza Unirei* és egy hosszú fő-utca: ez a tulajdonképpeni Jasi. A többi utca ronda, keskeny és piszkos. A *Jockey-Club* palotájában van az egyetlen elegáns és drága étterem, a *Restaurant Tuffly*. Esténként itt tolong „*tout Jassy*“. A kitűnő cigánymuzsikát egy hétre betiltották, mert mulató tiszték parancsára a *Marseillais*et merete *semlegés* országban játszani. Árak nincsenek az étlapon, huszonöt lei a menü. Tekintve, hogy minden kitűnő, tulajdonképpen olcsónak volna mondható a hosszú étsor, csak a külön rendelés drága. Egy pohár sör öt lei, fekete kávé négy lei és így tovább. A pezsgő százötven leinél kezdődik és berugással végződik, mert aki pezsgőt rendel, józanon innen nem megy el. Éjjel tértem haza, szobámba időközben behordták a podgyászt, majd reggel fogok kipakolni. Kényelmes nagy udvari szobát kaptam, holt fáradtan, de megelégedetten dőltem a pompás rézágyba. Reggel azonban meglepetés ért. Arra ébredek, hogy tökéletesen kialudtam magam, de a szoba koromsötét. A villany éjfél után nem működik. Gyertyát gyújtok, órára nézek: féltizenegy! — Hát akkor miért ez a sötétség? Az ablakhoz rohanok, felrántom a függönyt, vak folyosóra látok. Mi ez? Becsöngetem a szobalányt, akkor derül ki a tréfa: a hotel összes udvari szobája sötét, mert egy évvel a szálló építése után a szomszéd, aki időközben összeveszett a szállótulajdonossal, magas falat emelt az udvari szobák elé s még csak perelni sem lehetett a maliciózus szomszédot.

Odesszában: ifj. gróf Majláth József és Dobay István.

— De hát hogyan lehetséges ez? — kérdem a francia származású szobalányt.

A csinos leány fölnevet s csak ennyit mond:

— Ön uram, nem ismeri még ezt az országot! Nem hallotta a közmondást?: »C'est le pays, ou les fleurs sans odeur, les femmes sans pudeur, et les hommes sont sans honneur.«

A rosszmájú »parisienne« kacagva mondja ezt az elmésséget és én önkéntelenül is arra gondoltam, hogy a nagy Páris és a »kis Páris« szerelme mégsem lehetett valami őszinte, még a beugrás előtt sem. Dr. D. I.

*

Főuri esküvő. Vasárnap, kisasszony-napján vezette oltárhoz az egyetemi templomban jobaházi *Dőry Andor* báró, cs. és kir. 6. huszárezredbeli tőhadnagy kissennyei *Sennyey Mária* grófnőt. Mária születésnapján, a levélbarnító ősz első kedves ünnepén boldog frigyben egyesült két ifju szív, két ősi magyar család büszke reménysege. Az esküvőt megelőző szombaton este a Park-Klub eléggé ki nem használt helyiségeiben *Polterabend* volt, melyen a legjobb kedvben hatvanhét személy vett részt. Másnap délelőtt tizenegy órakor volt az egyházi esküvő, melynek szertartását a gazdagon diszitett templomban *Novák István* eperjesi püspök végezte. A kóruson *Tarnay Alajos* ült az orgonánál, melynek lélekhez szóló hangjai mellett vonult

Orosz újságírók bankettje Kievdn. A baloszlopnál a X-al jelzett Hermann József a kievi cs. és kir. katonai meghatalmazott sajtófőnöke.

Magán-iskola keres előkelő családból származó osztályfőnököt.

Cím a kiadóhivatalban.

Flírt az odesszai löversenytéren. Zombory Bertalan huszárfőhadnagy.
Déchy Iván huszárfőhadnagy felvétele.

oltár elé a fényes násznép. Ennek sorában ott láttuk az örömszülőket: kissennyei *Sennyey Géza* gróf, cs. és kir. kamarást és feleségét, kissennyei *Sennyey Melánia* bárónő, csillagkeresztes hölgyet, ugyszintén jobaházi *Döry Miklós* báró, cs. és kir. őrnagyot és feleségét *Kann Daisy Jane-t*. Ott voltak még: *Teleki Gyula* gróf, *Berchtold Kázmér* gróf, *Pejacsevich Márkus* gróf, *Edelsheim-Gyulai Lipót* gróf, ifj. *Majláth József* gróf, *Fiáth Miklós* báró, *Ivánka Géza* báró, *Pejacsevich Tódor* gróf, *Döry László*, *Boros György*, *Schell Gyula* báró, *Fiáth Pál* báró, *Döry Gyula*, *Döry Béla*, *Sztankovánszky Tibor*, *Worasziczky Olivér* gróf, *Gerliczy István* báró, *Sennyey Ferenc* gróf, *Schell Pál* báró, *Lipthay László*. Nyoszolyólányok voltak: *Sennyey Lili*, *Ilona* és *Anna* grófnők, *Forgách Erzsébet* grófnő, *Fiáth Ila* bárónő, *Sztankovánszky Mária*, *Schell Louisanne* bárónő, *Podmaniczky Ellen* bárónő, *Bissingen Gina* grófnő, *Bernrieder Katinka*, *Sztankovánszky Elza* és még számosan. Az esküvői ebéd után, mely a Nemzeti Kaszinóban folyt le, a fiatal pár Salzburgba utazott, ahonnan Münchenbe folytatja nászutját. Este az esküvői társaság a Nemzeti Kaszinó földszinti helyiségében jött össze vacsorára, amit vidám tánc követett. Mintha a régi jó időt varázsolta volna vissza egy napra ez a lagzi, a fényes toalettek, diszmagyarok és formaruhák, a káprázatos kocsisor, a lakoma, a jókedv: mind, mind, mintha nem is a háboru ötödik évében járnánk.

Brachfeld & Co.

kamarai szállító
Budapest, V., Dorottya-utca 1. Gizella-tér sarkán.

Uri ing és divatujdonságok
Uri ruházat mérték szerint. Tábori selyemingek.
Női és férfi kész felöltők.

Andorffy Mária † Most nekünk nekrológot kel-
lene írni könnyes szemmel, fájó sóhajtással, de fülünkbe
cseng az ő kacagása és ránk nevet a szeme, mely kék
volt, mint a tóparti virág. És nem tudjuk elhinni, hogy
meghalt, hiszen maga volt az élet, és a halál senkitől
sem állt messzebb, mint ettől az egészséges, szép gyer-
mektől... És mégis rátalált és letarolta egyetlen hideg
öleléssel őt, az élet virágát. Mit sirassunk benne: az
ifjúságát? a szépségét? a talentumát? Az ujjongó jó-
kedvét, vagy a komoly tudását? Kinek kell inkább
meggyászolnia *Andorffy Máriát*: jóbarátainak-e, vagy
az irodalomnak? Nekünk nagyon kedves volt, — hiszen
mi fedeztük föl és közöltük első versét — és ha eljött
hozzánk, napsugarat hozott magával, ám a tehetségétől
joggal várhatta a legszebbet mindenki, aki a modern
litteratura ifju művelőit figyeli. Mint lírikus talentum
elsőrangu volt s egyik-másik költeményében abszolút
szépségeket láttunk. Mint elbeszélőnek még forrásban
volt a tehetsége, de minden jel arra mutatott, hogy a
szertelenségek éveit után erős lesz a tolla a szépprózá-
ban is. Sokat dolgozott és szent lelkesedés égett benne.
Ki tudja mivé fejlődik, ha a sötétarcu Végzet el nem
vágja élte fonálát... Tépelődvé állunk meg kegyetlen
koporsója előtt, de sirni nem tudunk, mert a kacagása
cseng a fülünkbe és ránknevet a szeme, mely kék volt,
mint a nefelejcs...

*

Aldunai kirándulás. A 37. sz. nagyváradi *József főherceg-ezred*, melynek pótzászlóalja Belgrádban szé-
kel, nagyszabású műtárlatot rendezett a belgrádi konak-
ban. A tárlaton neves és előkelő festők és szobrászok
szerepelnek értékes művekkel. *Mednyánszky, Csók, Iványi-Grünwald, Kernstock, Rippl-Rónai, Vedres, Fe-
renczy, Medgyessy* és még sokan szerepelnek a kiállí-
tók között. Hogy a kiállítást a budapesti társaság is
megtekinthesse, az ezred hajókirándulást rendez az Al-
dunára. Kibérelte e célra a *Schönbrunn* szalongozóst,
melyen a *Színházi Élet* kabaréja, a *Waldbauer-Kerpely-*
vonósnégyes, Dezső Alajos, Major Henrik és még
többen fognak szerepelni. A hajóut négy napig tart, a
Vaskapun át Turn-Szeverin a végcél, ahonnan a hajó
visszatér Budapestre. A szép és kényelmes hajó bizo-
nyára előkelő társaságot fog összegyűjteni az érdekes
utra.

*

Házasságok. Kedden d. e. féltizenegy órakor vezette
oltárhoz a belvárosi római katolikus plébánia-templom-

Zebra-, jávorszarvas-, antilop-tenyészet a Krimben, Askanja Novában, a Falz Fein család 5500 négyszektelméter nagyságu mintauradalmán.

Sírucctenyészet a Krimben. Magyar baka áll a struccmadár mellett.

ban *Rakovszky Egon* cs. és kir. kamarás, Liptóvármegye főispánja, szkv. dragonyoskapitány, *Rakovszky István* orsz. képviselő fia *Palugyay Móric* cs. és kir. kamarás, ny. belügyi államtitkár, szkv. honvédhuszárszázados leányát, *Valériát*. Az esküvőn a politikai és társadalmi élet kiválóságai vettek részt.

Augusztus 12-én d. u. 1/27 órakor tartotta esküvőjét dr. *Littomiczky Nándor* százados-hadbíró, a pécsi honvéd dandárbiroság vezetője, jelenleg a budapesti honvédkerületi parancsnok ügyészének helyettese a krisztinavárosi róm. kath. plébániatemplomban özv. huszti és kövesligeti *Riskó Gézáné*, szül. báró *Wesmer Hajnalka* leányával, Klárikával. Tanuk *Szűry János* kereskedelemügyi helyettes államtitkár és *Macher Gyula* cs. és kir. tábornok-hadbíró voltak. A templomot zsufolásig megtöltötte az előkelő közönség, kik között ott láttuk a budapesti honvédkerület parancsnokát, somorjai báró *Lukachich Géza* altábornagyot, valamint a Budapesten állomásozó honvéd hadbírákat ugyszólván teljes számmal.

turnsteini *Turman Lajos* és neje *Tyrnauer Cornélia*, leányát, Nellykét eljegyezte füleki *Mamusich István* és neje *Czimer Erzsébet* fia, dr. *Mamusich József*, kir. járásbíró.

*

Uj alapítványi hölgy. Ócsászári és Apostoli Királyi Felsője legmagasabb elhatározásából jobaházi *Dőry Verát*, — jobaházi *Dőry Pál* nyug. főispán és jobaházi *Dőry Gabrielle* leányát, — a »Mária-Schul«-ról nevezett brünni nemesi hölgyalapítvány diszhölgyévé nevezte ki.

*

Kerti ünnep. A 131. tábori tüzérezred jól sikerült kerti ünnepet rendezett augusztus végén a Pálffy János-laktanyában az ezred hadirokkantjai, árvái és özvegyei

Eladó 8000.— koronáért egy 10 éves, teljesen hibátlan, ponny-jellegű,

pej ló //

160 cm. magas, úgy uri, mint női nyereg alá kitűnően belovagolva, minden súly alá alkalmas. * * *

Gyérey Richárd ménes-intéző-ségénél, Ozora, Tolnamegye.

javára. Az ünnepség védőségét *Augusztia* főhercegnő vállalta, három zenekar, gyorsrajzoló és élelmiszertombola gondoskodott a közönség szórakoztatásáról. Este *Komlóssy Emma*, *Budanovich Mária*, *Thoma József*, *Záborszky András* és *Kürucz János*, valamint az önkéntesek énekkarának közreműködésével pompás hangversenyt rendeztek. A kerti ünnep jövedelme nagy öszszeggel növelte az ezred jótékony pénzalapját.

*

Halálozás. csebi *Pogány Zsigmond* életének 55-ik, boldog házasságának 25-ik évében f. évi augusztus hó 27-én, délután 5 órakor hosszas szenvedés után jobblétre szenderült. Halálát előkelő rokonság gyászolja.

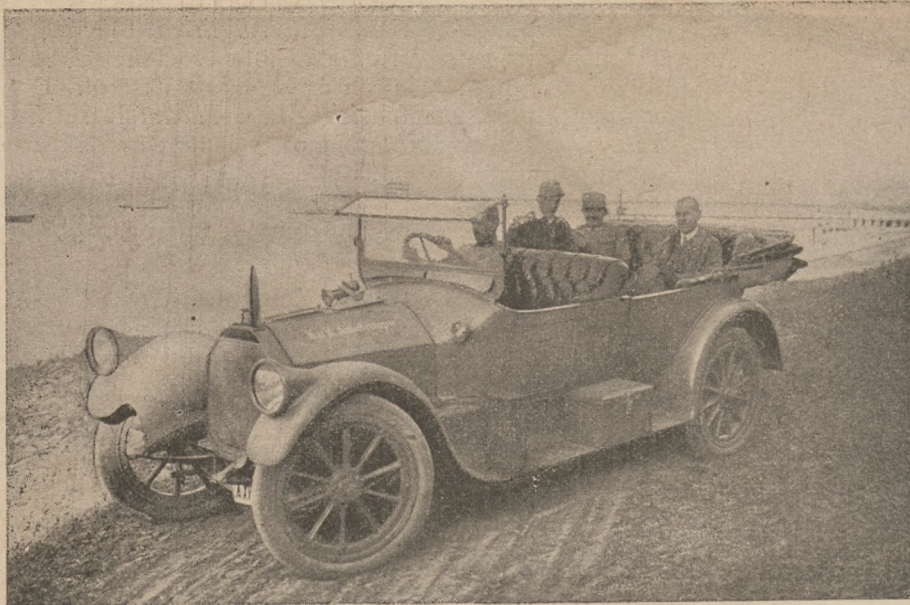
*

Péterffy Anna és *Péterffy Erzsébet* táncintézeteiben a tanítás szeptember elején megkezdődött. E két művészi izléssel s előkelő tudással vezetett tánciskolát az idén is rendkívül válogatott közönség kereste fel a beiratkozáskor, a jelentkezők közt a budapesti társaság színe-java feltalálható. A különböző kurzusok és külön órák iránt állandó az érdeklődés.

**DIANA
PUDER**

MINDENÜTT KAPHATÓ.

Autókirándulás a Fekete tenger partján, a Liman fürdőknél.

A házasságközvetítő.

Irta Auernheimer Raoul.

Báden után a szép fiatal asszony hirtelen friss levegőre vágyott. Fölállt és ki akarta nyitni az ablakot, de a szép fiatalember, aki szemben ült vele, udvariasan megelőzte. Az asszony nagyon kedvesen köszönte meg a gavallériát. Beszélgetés indult meg köztük, a fiatalember bemutatkozott, Bécsujhely után pedig az asszony is megmondta a nevét.

Fischer Adának hívták és azt is megmondta, hogy huszonnyolc éves és valóban, legfőlebb harmincötnek látszott. Középtermetű, kissé kövér alakja volt és mivel erősen fűzte magát, úgy nézett ki, mint egy közepén összekötözött ballon. Lassan, halkán és egy kicsit az orrán keresztül beszélt, mint ahogy az előkelő körökben beszélnek.

A fiatal Dux megállapította róla, hogy amaz asszonyok közül való, akikkel, mielőtt elvennie az ember őket, viszonyt folytathat. Kissé súlyosbító körülmény volt, hogy már elvált — Dux jobban szerette a férjes asszonyokat —, de elvégre egy szép asszonynál ez mellékes dolog.

Csinos volt, elegáns és jókedvű és láthatóan jó anyagi körülmények között élt. Ez pedig az ifju Dux szemében, aki mint bankhivatalnok, szerény fizetésére volt csupán utalva, éppenséggel nem volt mellékes dolog.

Amikor egy hét múlva meglátogatta Bécsben, meg volt lepődve finoman és fényüzéssel berendezett kis lakásától. Három kényelmesen berendezett szoba, a hálószobában angol rézagy, Böcklinrajzok, velencei tükör.

Jól érezte magát ebben a puha fészekben, annál is inkább, mert nem neki kellett kibélelni.

Dux mindjárt a keze után nyult a bájos Adának és ő kész volt az övé lenni. Szabad volt és Dux úgy látta, mintha már régóta csak ő reá várt volna az asszony. Örült ennek, mert sokat adott rá, hogy egyetlen szerelme legyen imádottjának és szenvedélyes és kizárólagos odaadást követelt meg tőlük. Ami az odaadást illeti, Ada asszony ellen nem lehetett kifogása.

Szerelmük mézeshetei után azonban több aggodalmas kérdés merült föl, melyek jelentékenyen nyugtalanították. Többször gondolkozott arról, hogy miből él a barátnője. Ez nem volt mellékes dolog, mert — miként már megjegyeztük — Dux finom fiatalember volt és csak tisztességes asszonyokkal barátkozott.

Attól félt, hogy valami nyers kérdéssel megsérti az asszonyt, üzleti információ útján tudott meg tehát róla annyit, hogy nem lehet rá semmit sem mondani és hogy az elvált férjétől nyolcvan korona havi apanázst élvez.

Természetesen, nyílt kérdés volt még, hogy miből rendezkedett be. Először meg akarta kérdezni, de később mégis elállt ettől a tervétől. Mert mint jó kereskedő úgy gondolkozott, hogy a kíváncsisága előbb-utóbb pénzébe fog kerülni. A dolog mindazonáltal nyugtalanította Duxot. Mégis csak különös, nyolcvan koronából ilyen gyönyörű berendezkedés.

Önkéntelenül is bizalmatlan szemmel kezdte nézni kedvesét. Mindenekelőtt feltűnt neki, hogy Adának nagyon kiterjedt ismeretsége van. Gyakran előfordult, hogy egy vagy több férfi társaságában találkozott vele az utcán. Otthon is gyakran látogatták meg férfiak és nagyon csudálkozott, amikor valamennyit régi jó ismerőseként mutatta be. Egyszer, amikor a Ringen ismét két lovastiszt társaságában találkozott vele, szokása ellenére megszólította és így kényszerítette Adát, hogy kísérőit bemutassa. Az asszony minden elfogultság nélkül tette meg ezt. Két lovastiszt volt a kísérője és az egyikről biztosan tudta Dux, hogy a vagyona tekintélyes részét eljátszotta a börzén.

Aznap este fölment hozzá és rosszkedvűen szóba hozta az esetet. Ada nevetett, mint ahogy azok az asszonyok szoktak nevetni, akik a férfi féltékenységből azt látják, hogy az szereti őket.

— Gyermek! Mit akarsz, hiszen nekem óriás ismeretségem van!

— Férfiismeretség!

Dunapalota szálloda Budapest

(ezelőtt Ritz)

Étterem. Bar. 5 órai tea.

— Éppen nem. Hát sohasem látta még hölgyekkel menni az utcán? A legjobb társaságból való hölgyekkel!

Adának igaza volt. Dux gyakran látta őt fiatal társaságbeli lányokkal és azoknak az anyjával. Többször olyanokkal is, akiket Dux személyesen ismert és akik föltétlenül gazdagok voltak. Ezek csak nem mentek volna vele, ha Ada ellen bármi kifogásuk lett volna. Hát mégis csak a nyolcvan koronájából él! — nyugtatta meg magát Dux.

Egy délelőtt azonban, amikor az asszony nem volt otthon, Ada íróasztalán a következő tartalmu nyitott levelet talált: »Igen tisztelt Asszonyom! Holnap este nyolc órakor várom a lakásomon.« Aláírva ugyanannak a bárónak a neve volt, akit Dux is ismert és aki a vagyonát elvesztette a börzén.

Dux visszatette a levelet a helyére és hazament. Délután azonban ismét eljött, és akkor azt mondta Adának:

— Holnap estére két jegyet váltottam a színházba magunknak.

— Lehetetlen kedvesem, holnap nem vagyok szabad. Látogatást kell tennem.

— Hah! — kiáltott fel Dux. — A bárónál!

Ada elsáppadt.

— Megtalálad a levelét?

— Igen! — diadalmaskodott Dux.

Rémes jelenet következett. Dux legszentebb érzelmeit látta megsérve az eset által. Megcsaltak. Ahogy csak egy férfit meg lehet csalni. Dux nagyon önérzetes ember volt és egyre fokozódó indulat vett rajta erőt. És szinte az örületig fokozódott a dühe, amikor Ada, ahelyett hogy zokogni kezdett volna, harsogó kacagásba tört ki. És amikor végre Dux hosszabb lélekzetet akart venni, édes nevetéssel ölelte át a nyakát.

— Ostoba fiu, hiszen a báró egyik ügyfelem.

— Hogyan? — ordította Dux. — Ezt te egyszerűen ügyfélnek nevezed?

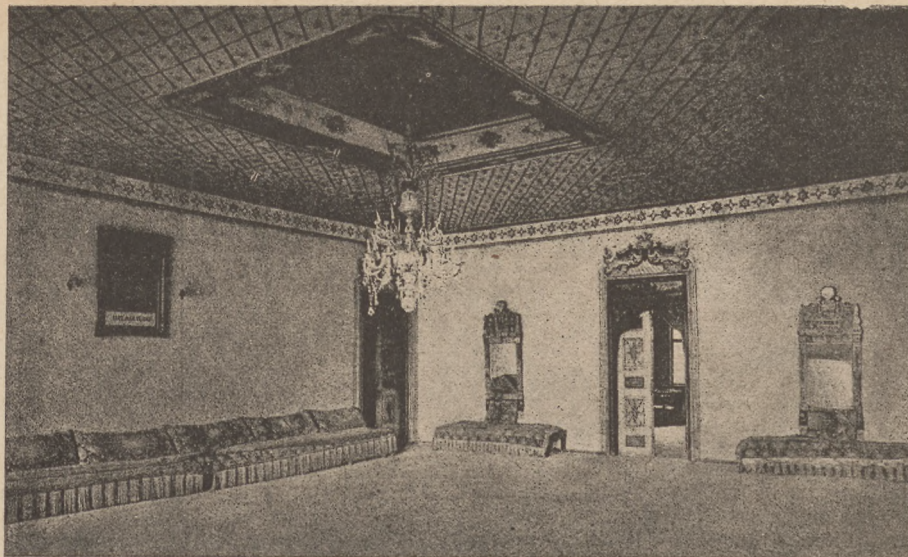
— Természetesen. Hiszen végre is házasságközvetítő vagyok, vagy mi! Vagy talán ezt sem tudad? Valóban, ezt nem tudta.

Ada most elmesélte, hogy a férjétől való elválás után ezt választotta kenyérkeresetül. Kihasználta a széleskörű ismeretségét és a jobb körökben való kedveltségét és házasságközvetítő lett.

Dux olyan arcot vágott, mint aki valami rossz falatot nyelt.

— Haragszol rám? — kérdezte az asszony alázatosan.

— Nem haragszom. Ellenben megkivánom, hogy a mai naptól kezdve hagyd abba ezt a foglalkozást.

Fogadóterem a bakcsi-sarráji tatár kán palotájában.

Dobay István felvétele.

— És miből éljek?

— Amiből akarsz, csak ebből nem.

Ada védeni kezdte a foglalkozását.

— Nézd, mi tisztességtelen van abban, ha egy tisztességes leányt egy tisztességes férfihez segít az ember? Ellenkezőleg: ideális foglalkozás! Hidd el, ha ilyen általam összehozott párral találkozom, amikor már a gyermekeikkel sétálnak, úgy meg vagyok hatva! Ugy érzem, hogy azok a gyermekek az én gyermekeim... És akkor sirok... és utánuk nézek... Nézd... olyan ideális foglalkozás a házasságközvetítés...

Dux elnézte Adát, mialatt beszélt. Házasságközvetítő!... Ő mindig öreg nőknek képzelte ezeket.

— Mindez szép és jó, — szakította félbe Adát — de én nem akarom, én nem tűröm, hogy ezt a mesterséget üzd!

Ada elhallgatott és ijedten nézett a férfire. Egy kis idő múlva aztán félénken megszólalt:

— Hát jó... mától kezdve abba hagyom... Meg vagy most elégedve?

Igen, Dux meg volt elégedve és a béke helyreállt köztük. Természetesen Ada azután is épp úgy közvetített, mint azelőtt és e felől Duxnak sem volt kétsége. De elhitette magával, hogy elhiszi, amit Ada ígért.

Egyébként nem is igen lehetett oka panaszra. Adánál figyelmesebb, gyengédebb és szeretetreméltóbb kedvese sohasem volt. Sőt még hű is volt hozzá, ellentétben összes elődjeivel. És igénytelen volt, maga volt az igénytelenség! Ajándékokra nem reflektált, nem voltak passziói és teljesíthetetlen kívánságai. Gyakran mondta Duxnak:

— Tudom, hogy nem vehetsz el és én nem is kívánom tőled. Csak szeress. És ha majd mást fogsz szeretni, én elengedlek és nem leszek a terhedre.

Hungária Nagyszálloda

Elsőrangú ház Budapesten. Étterme az uri világ találkozója.

Utca Gursuff tatár faluban. Dobay István felvétele.

Ezt a nagylelkű világnézetét Dux épp úgy tudta méltányolni, mint a finom toalettjeit, a szép lakását és azt a kellemes fényűzést, mely az asszony körül áradt, amely egy fillérjébe sem került neki.

De semmi sem tart örökké és e szabály alól, sajnos, a szerelem sem kivétel. Egy bizonyos idő múlva Duxnak kezdett az asszonyon egy és más nem tetszeni. Egyszer az orrán, másszor a bőrén, ismét máskor a frizuráján, vagy a haja színén talált valami kifogást. Mig végre egészen kiállhatatlannak látta Adát és arról kezdett gondolkodni, hogyan szabadulhatna tőle.

Valami kifogásra volt szüksége és most újra eszébe jutott Ada foglalkozása. Házasságközvetítő!... Embereket összeházasítani: lehet ennél szánalmasabb mesterség? Meggyőződéssel felelte rá magában, hogy: nem! Ehhez járult szerencsére még az is, hogy Ada már kevésbé volt tartózkodó és nyíltan beszélt Dux előtt üzleti ügyeiről, ügyfeleiről, a hozományokról és egy szép este, amikor egymás mellett ültek a szalonban, kimondta azt a csunya szót is: provízió. Dux ekkor fölkelt és lehangoltan távozott. Néhány napig nem is mutatkozott és amikor Ada kérdőre vonta, nyíltan megmondta neki, hogy szakítani akar.

— Megigérted nekem, — szólt — hogy megmondom, ha már nem szeretlek. Nos tehát: már nem szeretlek. Szabad akarok lenni újra.

— Neked feleségül kell vened engem, — mondta neki Ada halaványan.

Dux megdöbbsent.

— Hiszen te magad mondtad . . .

— Persze, hogy mondtam. De az nem mentesít téged.

— Bocsáss meg, de én sohasem ígérted nekem házasságot.

— És én még sem kételkedtem benne egy pillanatra sem, hogy el fogsz venni.

— Ha azt hitted, hogy elveszlek, nagyon sajnállak.

Ada ügyesen másfelé fordította a beszédet.

— És ha te röstelled a foglalkozásomat, tud

meg, hogy már hatvanezer koronát spóroltam belőle. Ezzel a hozománnyal külföldi embert is kaphatnék.

— Tessék, — mondta Dux nyugodtan. — Boldogítsd.

Ada most már a harmadik eszközhöz fordult.

— Egyáltalában el kell vened engem, mert szerencsétlenné tettél!

— Ahá, — gondolta Dux, aki már tapasztalt volt ilyen ügyekben — most jön a Duna!

És valóban, Ada már kétségbeeséssel sikoltotta:

— Ha nem veszel el, a Dunába ugrom!

— Bravo! — mondta Dux. — Hála Istennek, csak hogy már ennyire vagyunk. A vitriolt az esküvőmön és az anonim levelet a jövődöbelimhez már ne is említsd. Azt már ugyis tudom.

Ada a férfit nézett.

— El vagy már jegyezve? — kérdezte Duxot.

— Nem vagyok, — felelte a férfi.

— Hát akkor maradj nálam, amíg meg nem házasodol.

— Szó sincs róla, — mondta Dux, aki ezt az esetet is ismerte. — A dolognak vége van egyszerűen mindenkorra. Egy nappal sem tovább. Érted?

— Adieu! — mondta az asszony sértődötten és távozott. De az ajtóból visszafordult, pont úgy, ahogyan Dux várta, és zokogva borult a férfi lába elé.

— Akkor hát taszíts el magadtól. Én nem tudok nálad nélkül élni!

Dux nem taszította el, hanem gyöngéd kézzel, de biztosan emelte föl és egy karosszékre ültette. És amikor a sirása elcsitult, megkérdezte tőle:

— Most pedig, kedvesem, szólj: én menjek el, vagy te leszel olyan szives? . . .

Ada fölkelt, szorosra huzta a fátyolát és a kabátját begombolta. Az ajtónál azonban hirtelen elájult. De minthogy Dux nem hivatott orvost, gyorsan magához tért és szomorú arccal csókra nyújtotta az ajkát.

Dux azonban tapasztalatból tudta, hogy a csók sohasem pont, legfőleg gondolatjel a szerelemben és kinyitotta Ada előtt az ajtót.

— Adieu! — mondta utoljára Ada és elment.

Nyolc nap múlva ismét megjelent. Más ruhája volt, más arca, mint aki már nem akar tetszeni és tudja, hogy az ideje elmúlt. Most már magázta Duxot.

— Bocsáss meg, ha zavarom.

Dux megkérdezte, hogy mit kíván. És Ada felelt:

— A dolog úgy áll . . . Azt gondoltam . . . Mi már nem kerülünk többet össze . . . És ön nem az a férfi, aki sokáig így tudna élni . . . Ha talán most nőszülni akarna . . .

És egy nagy borítékot vett elő a muffjából és egy csomó fotografiát rakott ki Dux elé az asztalra.

Dux nem választott közülük . . . Ellenben megígérte régi szerelmükre való tekintettel, hogy ha valaha megházasodik, az ő közvetítését veszi igénybe. Ada irást kért erről és hogy megkapta, elment.

Hajszalakat hölgyek arcáról, karjáról végleg kiirtja felelősséggel **POLLÁK SAROLTA** elsőrangú kozmetikai intézete **Andrássy-ut 38. I.** (Tel. 157-98.). Ártalmatlan, fájdalom nélküli kezelés. Rögtöni hatás! „Miracle“ hajeltávolítószer szétküldeése utasítással. Arcápolás. Összes szépséghibák kezelése.

ROYAL APOLLÓ

A ROYAL-SZÁLLÓ ÉPÜLETÉBEN.

Jegyek válthatók: d. e. 11-1-ig, d. u. 3 órától kezdve.

TELEFON: 74-34.

Szerkesztői üzenetek.

— *Kéziratot nem ad vissza a szerkesztőség.* —

Quo vadis? A maga nagy kérdése, amellyel hozzánk be-
kopogtatott, bizony nem új és nem könnyű. Mit csináljon a
vagyontalan leány, aki vagyontalan embert szeret? Legegyszerűbb
mindenesetre az a felelet lenne, hogy menjen feleségül hozzá és
ne törődjék semmi mással, mint az érzéssel, amely mindennél
fontosabb és nagyszerűbb. Mégis az egyes esetek előtt mi épp
olyan habozva adhatunk tanácsot, mint ahogy maga is, meg az
a férfi is kétkedve áll és nem tud határozni. Azt is lehetne
mondani talán, hogy mihelyt gondolkoznak a nagy, a veszélyes
ugrás fölött — akkor már ne is ugorjanak. De mindakét tanács
esetleg elhamarkodott lenne. A boldogság nemcsak a két dolog
függvénye, a szerelem és a pénz, hanem ezer más apró, most
talán nem is látott finom
szálon függ és ki tudja azt
ilyen távólból, hogy ezek a
szálak most hogy vannak
összebogozva. Két alaptételt
azonban mégis ide írhatunk
afféle irányjelzőül: az egyik,
hogy nélkülöző nyomorban
nem szabad belerohanni,
mert a leghatalmasabb ér-
zések erejét is megőrli a
hétköznapi gond. A másik
azonban az, hogy a fiatalok-
nak nem kell okvetlen ott
kezdeni az életet, ahol a
szüleik, s ahol ennél fogva
ők maguk is ma állanak,
hanem egy kis küzdelemmel,
egy kis önmegtágadással
kell megpróbálni fészket
építeni. A legnagyobb tár-
sadmalmi bajaink egyike, hogy
a művelt osztályok gyer-
mekei azt az életmódot,
amelyben felnöttek, sőt
amelyet a legutóbbi éveik-
ben értek el — változtatlanul,
teljességben akarják átvenni
új otthonukba s ha azt egé-
szében nem találhatják meg,
már képesek visszariadni a
szívük szavának követésétől.
Hol van az megírva, hogy
amiért maga most a szü-
leinél őt szobában lakik, a
maguk új otthona is őt
szobából álljon s amiért
odahaza szakácsné és szoba-
lány szolgálja ki boldog
kényelemben, a maga új ház-
tartása se lehessen el két
alkalmazott nélkül. Persze,
hogy jobb lenne, ha mindezt
megszerzhethné magának,
de az igények leszállításá-
nak szüksége komoly sze-
relemnél nem lehet igazai
akadálya az egybekelésnek.
A papának és mamának
pedig, akik valamikor szin-
tén egyszerűen kezdték meg
az életüket, mondja meg, hogy emlékezzenek rá: egyszer ők is
voltak fiatalok, ők sem aranyhintón mentek esküvőre, mégis szép
és boldog életet kaptak a sorstól és tisztos, polgári jólétet,
amelynél többre kíváncsozni egész lelkü embernek nem kell és nem
szabad. — *Emlékkö. Elmentél...* Bizony ezek nem közölhetők.
— *Kis hamis.* Amilyent az Uristen teremtett, maga kis hamis! —
Hervadt rózsá. A multat kár siratni, ezt a yerset azonban nyugodt
lélekkel megsirathatja. — *Őszi rózsá.* Ön azt kérdi: „Tudod
mien lennék? Hát maga ien? — *Panem et circenses.* 1. A kérdezett
lapok közül tudomásunk szerint egyedül a Friss Ujság létezik.
2. Mi egyiknek sem láttuk az anyakönyvi kivonatát. 3. Persze,
hogy küldhet. 4. Keressen újabb talizmánt. — *Művészet.* 1. Leg-
célyszerűbb a Budai Tornaegylet a Szénatéren, vagy az atlétáké
a szigeten. 2. A vers nagyon rossz, a kép — nagyon szép. —
U. B. Eperjes. Eucken Rudolf a modern gondolkodás egyik leg-
kiválóbb alakja, akinek műveit olvasni nemcsak érdekes tanul-
mány, hanem nagy lelki gyönyörűség is. Egyik legnevezetesebb
műve a Kultura és Tudomány-vál!alatban jelent meg. — *Éjfé.*

Hogy bizonyosan összehozza-e újra a sziveket, ha csillagot
választanak a hűvös szeptemberi éjszakában és bizonyos-e, hogy
ettől „boldogságot kapnak“? Hát az nem bizonyos, de hogy
náthát kapnak a hűvös szeptemberi éjszakában — az valószínű!
— *Akarok.* Mondjuk meg igaz lelkünkre: költő-e ön? Becsület-
szavunkra: nem az! — *K. S. Kaposvár.* Sophokles tragédiái az
Olcso könyvtárban jelentek meg. — *Holdfény.* Ó! kislányok
hányszor kérdezik még meg, szabad-e holdfényben csolnakra
szállni a deli ifju lovaggal? Forduljanak e tekintetben a mamához,
ha öneki nincs kifogása ellene — nekünk igazán nem lehet. —
A. E. Budapest. Cégeket ezen a helyen nem ajánlhatunk. Drasche-
Lázár Alfréd könyveit kiadóhivatalunk után is megrendelheti. —
Pacsirta. Mi mondjuk meg, hogy van-e magának énekhangja és
színésztehetsége? Tessék valamelyik művészpedagógiai szak-
értőhöz fordulni. De ha kívánja, hogy meghallgassuk, esetleg
énekeljen be valamit a telefonba. Legalább a központnak is lesz

egyszer műélvezete és majd
azt mondhatja a többi hívé-
nek: „mással énekel!“ —
Aranka. 1. Marjay Ödön
nőtlen. 2. Láncoz Margitnak,
a Nemzeti Színház tagjának
Feiks Jenő festőművész a
férje. 3. Sz. Nándor nőtlen.
4. Igen. — *Cáró.* Nem jól
játszott; a legmagasabbal
kellett volna kezdenie. Előbb
kell hívni és csak azután
teríteni. Hogy a bridge nem
könnyű, — kérem, ha könnyű
lenne — nem is lenne olyan
szép. — *Juhász.* Szép-e a
verse? Két sort ide írunk
belőle: „Nem én kellek neki,
hanem az a másik, — Szi-
vemnek a szerelem sötét
vermet ászik!“ Ásik? Jaj,
jaj de szép. A hölgyet azon-
ban értjük, az a másik bi-
zonyára nem ír hozzá olyan
verseket, hogy a foga vásik...
— *R. bárónő.* Kivánságához
képezt intézkedtünk. — *Foxi.*
A foxterrierek mulatságos,
tanulékony és hűséges ál-
latok. Okosabb, valamelyik
jóhírű ebtenyésztőhöz for-
dulni, mint kereskedőhöz.
A pedigrés állatok ma na-
gyon drágák. — *A piros
ernyő.* Érdektelen történet
és gyenge előadás. Nem
közölhetjük és — nem biz-
tathatjuk. — *Drágagyöngy.*
Legokosabb egy megbízható
ékszerészhez vinni, hogy
becsülje meg. Mindenesetre
ajánlatos vigyázni az ilyen
kézalatti vásárnál. — *K. T.*
Ugocsa. 1. A Magyar Könyv-
tárban megtalálhatja. 2. Az
Andor, Molnár Ferenc re-
génye, az Athenaeum kiadá-
sában jelent meg. — *Arany-
kulcs.* A kamarás igenis:
udvarképes, de nincs semmi
fegyelmi alávetés köztük és

Magyar huszárok Odesszában.

Dechy Iván huszárfőhadnagy felvétele.

a főkamrás között, amely az udvar egyik tényleges tisztsege.
Jelenleg Berchtold Lipót gróf. — *P. E. Úlló.* A helyesírása után
ítélve nem igen biztathatjuk, hogy irodában alkalmazást kaphatna.
— *Magda.* Ilyen vitába mi bele nem szólhatunk. — *Bucsu.* Nem
közölhető. — *Könyvbarát.* Ön a könyvek óriás kelendőségének
okát kérdezi. Könnyű megmagyarázni egyrészt a fronton levők
szellemi szomjúságával, másrészt azzal az igazsággal, hogy minél
csunyább a való élet, annál inkább keresi a halandó ember a
költészet szépségeit. — *Nagykanizsa.* Őszintén sajnáljuk, de nem
tehetünk róla. — *Jázmintos.* A kéziratot szívesen elolvassuk és
őszintén megmondjuk a véleményünket. — *Bella 18.* Ne higgyen
neki. Az ilyen urak nem is igazi urak. — *M. A.* Ha idő marad
rá, talán. — *Debrecen K. K.* Nem nekünk való.

Felelős szerkesztő: dr. ENDRÓDI BÉLA.

Laptulajdonos: dr. DOBAY ISTVÁN.

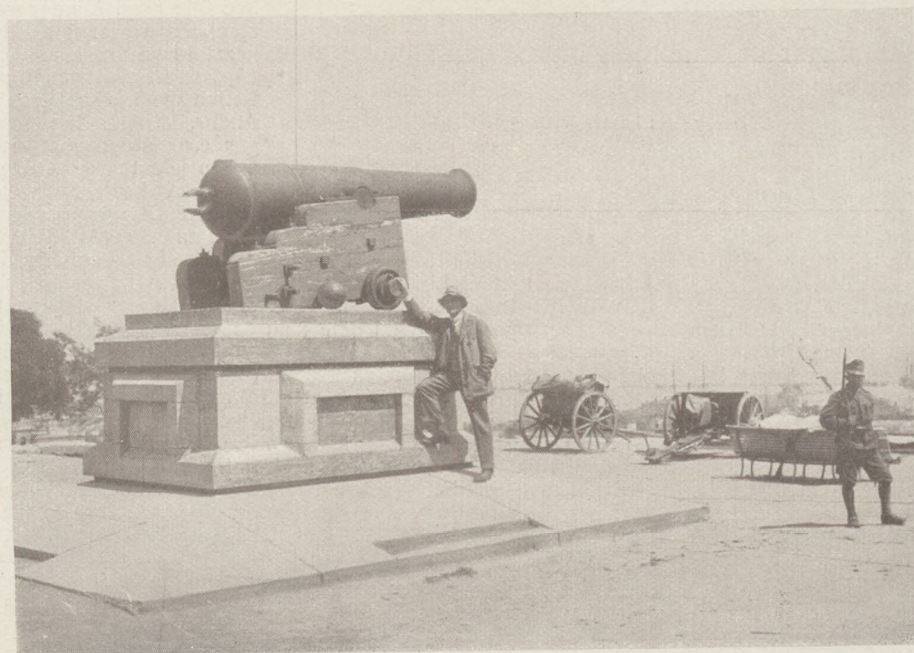
Nyomatott Pápai Ernő műintézetében Budapest. Telefon 127—05

Magyar huszártisztek az odesszai löversenytéren.

A St. Nikoláj fedélzetén. A háttérben a szebasztopoli kikötő. Az álló alak Ghiczy vezérkari százados.

Az odesszai tengerparton.